

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΩΣ ΔΙΩΧΤΗΚΕ Η ΓΡΗΛΑ ΜΠΙΣΟΥ ΑΠ' ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Ε κόπο, με θάδιμα θαρ' από την ηλικία και την κόουρασι, η γρηλά Μπισού, σκούθοντας κάτω από τὸ φόντωμα τῶν ξύλων, γυρίζει στὸ χαριό. Ὁ ἥλιος μόλις εἶχε δύσει κι' οἱ δρόμοι Ζωήρευαν ἀπὸ τὸν θόρυβο τῶν κάρρων. Τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἀναπηδούσανε στὴν θραυ-

νὴ δροσιά. Ἡ γρηλά Μπισού μόλις εἶχε πατήσει τὰ ἐξήντα, φανόταν ὄμοιος ὀδόντα. Τὸ σῶμα της ἦταν πιὸ στραβὸ ἀπὸ ἓνα κλῆμα, καὶ τὸ γέροκο ζωαρμένο πρόσωπό της ἔμοιαζε μὲ σάπιο μῆλο, πού τὸ εἶχανε ξεγάσιε ἐξὴ μῆνης, μέσα στὸ ντουλάπι. Δυὸ μακρὰ κίτρινα δόντια ξεπεπιδύτουσαν ἀπὸ τὸ στόμα της. Παρὰ τὴν ἀσχημά της ὥστόσο καὶ τὴν καταντία της—ἄλλοτε ἦταν ὤμορφη—ἦταν ἀκόμα κοκέτα καὶ δὲν ἐξουσιε νὰ πλυθῆ κάθε Κυριακῆ.

Προχωροῦσε τώρα στὸν σκονισμένο δρόμο, τραβῶντας τὴν ἀγελάδα της. Ἐνα σκυλὶ ἀκόλουθοῦσε, ἓνα σκυλὶ φτωχικό, ψωριάρικο, νηστικό, ἀδύνατο ὅσο ἡ ἀγελάδα καὶ ἡ γρηλά. Τὴ στιγμὴ ἀκρίβως αὐτῆ, ὁ Θεός, ὁ Πατέρας ἔδωκε μας, διέκρινε τὰ ἄθλια αὐτὰ πλάσματα καὶ λυπήθηκε κατὰκαρδία:

—Νά, εἶπε, μιά γρηλά πού ἀξίζει ν' ἀναπαυθῆ στὸν Παράδεισο!

Κι' ἀμέσως ἔγινε ὅπως σκέφθηκε. Ὅταν θρέθηκε στὸν οὐρανό, ἡ γρηλά Μπισού, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ της εὐτυχισμένο, μὰ ὄχι καὶ χωρὶς κάποιο συναίσθημα ἐκπλήξεως. Εἶχε ζήσει σάν μιά παλθουναῖκα, πού δοῦλευε τὴν Κυριακῆ καὶ πού ὅλη τὴν ἐβδομάδα ἐκλέθε. Μιά μονάχα φορὰ στὴ Ζωὴ της εἶχε μεταλάβει καὶ δὲν εἶχε ἐξομολογηθῆ ποτέ της σκεδόν.

Αὐτὲς ἦσαν ἡ πρῶτες σκέψεις τῆς γρηλάς Μπισού, σάν θρέθηκε στὸν Παράδεισο.

Ἡ κακόμοιρη γρηλά δὲν εἶχε καὶ σπουδαία ἰδέα γιὰ τὸν Παράδεισο, ἀλλὰ θυμόταν πὺς εἶχε διαβάσει στὴν Κατήχησι τῆς, ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ εἶχαν, ὅπως καὶ οἱ ἀγγέλοι, ὄραια λευκὰ φορέματα, φτερά κύκνων, ἓνα χρυσοῦ φωτισμένο στὸ κεφάλι καὶ πὺς περνούσαν τὴν ὄρα τους ὀνύδοντας τὸν ὕψιστο. Δὲν ἄργησε ὄμως ν' ἀντιληφθῆ, πὺς ὁ Παράδεισος τοῦ Αἰωνίου Πατρός μας δὲν ἔμοιαζε διόλου μ' ἐκεῖνον πού τῆς ἔλεγε ὁ παπάς καὶ πὺς ὁ καθέναν μπορούσε ν' ἀπολαύει τὴν εὐτυχία του ἐκεῖ πάντα, ὅπως τοῦ ἄρσεε καλύτερα. Οἱ ψαράδες ψάρευαν, οἱ κυνηγοὶ κυνηγοῦσαν, οἱ φαγάδες θασκόντουσαν διαρκῶς στὸ τραπέζι, τ' ἀγρία κι' ἡ κοπέλλες φιλιόντουσαν—καὶ τέλος ἓνας καπνὸς πρῶτης ποιότητος μοιραζότανε στους καπνιστάς, μέσα σὲ οὐράνιες πίπες, πού εἶχαν τὴν δύσμη νὰ μεταβάλλουν τὴν νικητικὴ σ' ἓνα περίφημο ποτό.

Κι' ἐπειδὴ ἡ γρηλά Μπισού εἶχε ἀρκετὸ μισολό, σκέφθηκε πὺς ὄλα πῆγαιναν καλά στὸν Παράδεισο καὶ πὺς ὁ Θεός εἶχε δικηὴ νὰ τὸν ἐναρσάρῃ ἔτσι.

Ἐγκατεστημένη σὲ μίαν ὄραια βίλλα, ἡ γρηλά Μπισού, δὲν εἶχε καμμία ἀσχολία. Μιά σκούπα κι' ἓνα φτεροῦ μαγικά τρίβανε τὸ πάτωμα, καθάριζαν τὰ ἐπιπλα, κι' ὅταν ἡ δουλειὰ τελειώνε, πῆγαιναν μόνα τους νὰ κρεμαστοῦν στὸ καρφὸ τους. Μιά ὄρατη μαγειρίσσια, πού ποτέ της δὲν ἔσπαζε τίποτε, προετοιμαζε τὰ φαγητά, καὶ μετὰ τὸ φρούτο, γέμιζε κάτ' ἑκατοντάς φλυτζάνια πορσελάνης μ' ἓναν καφέ ξέτρα—μὲ κατ' ἀρωματίζει ὄλο τὸ σπιτί.

Μὲ μιά λέξι, ἡ γρηλά Μπισού, δὲν εἶχε παρὰ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὴν γλυκερία αὐτῆς Ζωῆς. Μάλιστα—ἡ γυναικὴ στὸν οὐρανὸ εἶνε λίγο φλύαρες—μποροῦσε νὰ κουβεντιάη μιά-δυὸ ὄρες τὴν ἡμέρα μὲ τὴν Ἁγία Περπέτουα καὶ τὴν Ἁγία Ἀγάθη, πού κατοικοῦσαν ἐντὶ περιχώρου.

Κάποια μέρα πού περνούσε ἀπὸ ἓνα ἀνιθισμένο μονοπάτι, κοντὰ σ' ἓνα κρυστάλλινον ποτάμι, ἡ κυρὰ Μπισού συνάντησε τὸ καλὸ Θεό. Κατάλαβε πὺς ἦταν αὐτός, γιατί εἶχε, ὅπως ἄλλοτε τὸν παρουσιαζόντουσαν στὶς παλιῆς εἰκόνες, μακρὰ μὲ λευκὰ γένηα, ὅπως τὸ χιόνι, καὶ προχωροῦσε μὲ σοβαρότητα, χωρὶς νὰ θιάζεται, σάν κάποιος πού ἔχει καιρὸ ἔμπρός του καὶ θρίσκειται στὰ χτήματα του.

—Λοιπὸν, κυρὰ Μπισού, τῆς εἶπε μ' ἓνα γλυκὸ χαμόγελο, εἶσαι καλά ἐδῶ στὸν Παράδεισο;

—Εὐχαριστῶ πολύ, ἀπάντησε αὐτῆ. Καλύτερα ἐδῶ, παρὰ στὰ μέρη μας. Δὲν ἔγω παρῶντο. Ἄλλ' ἄφρασε στὸ χωριὸ μου μιά κακόμοιρη ἀγελάδα πού—συγχωρήστε μὲ—θάτανε εὐτυχισμένη νὰ ζῶσε μαζί μου.

Ὁ φιλεὺςπλαχνος Θεός, πού δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ τίποτεα στους καλοὺς ἀνθρώπους πού θρίσκονται στὸν οὐρανό, δέχτηκε

τὴν ἀγελάδα, καθὼς καὶ τὸν σκύλο, τῆς γρηλάς Μπισού, στὸν Παράδεισὸ του.

Ἡ εὐτυχία τῆς γρηλάς, πού ἦταν τόσο μεγάλη, μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο μὲ τὸν ἐργασίον τῶν δυὸ συντροφῶν της. Συνηθισμένοι ὡς τότε νὰ τρῶνε λίγο, ἡ ἀγελάδα ρίχτηκε στὸ φρέσκο χόρτο, θυθίζοντας τὰ ρουθούνια της στὸ κρυστάλλινον καὶ δροσερὸ νερό, καὶ ἐπιστρέφοντας τὸ θράβυ ὀ ἐνα σταθλο, καθαρὸ ὅπως ἓνα σαλόνι κι' ἀρωματισμένο ἀπὸ σῶνα. Ὁ σκύλος πάλιν, πού μπορούσε τώρα νὰ τρῶη ὅποτε ἤθελε, χόντρανε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, καὶ μόλις θυμότανε τὴν παλιὰ του κλεφτικὴ Ζωὴ καὶ τὸ ξύλο πού τὸν δινανε στὸ χωριό.

Τὶ ἔλεπε πειὰ στὴν κυρὰ Μπισού; Ὅ,τι εἶχε ἐπιθυμήσει στὴ γῆ, τῆς τὸ προσέφεραν στὸν οὐρανό. Ἄνάμεσα στὸν σκύλο της καὶ στὴν ἀγελάδα της, θὰ μπορούσε νὰ περῶση ἡσυχὰ ὅλη τὴν αἰωνιότητα. Ἄλλ' ὁ Διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια, καὶ δὲν χάνει ποτέ τὰ δικαιώματά του.

Κι' ἓνα φαινεῖν Ἀπριλιάντικον πρῶτὸ πού γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ ἀρώματα καὶ τραγοῦδια—ἡ κυρὰ Μπισού ἔλαβε τὸ βάρος νὰ τρέξη στὸ Θεό, πού καθισμένους πάνω στὸ θρόνο του περνούσε τὴν ὄρα του, διαβάζοντας ἓνα ρομάντιστο τοῦ Πᾶλ Ντε Κόκ.

Ἡ γρηλά, σάν γυναικὴ προνοητικῆ, εἶχε προετοιμάσει τὸν λόγὸ της:

—Θεέ μου, εἶπε μὲ φωνὴ γλυκερία, κάνοντας μίαν ὑπόκλιον, εὐλογημένο τ' ὄνομά σου. Ἐθεώρησα ὀποχρέωσι μου νὰ σ' εὐχαριστήσω. Ἡ ἄγελάδα κι' ὁ σκύλος στεκοῦνται καλά, καθὼς κι' ἐγώ...δὲσα σοι ὁ Θεός, Θεέ μου! Δὲν θάβθελα, λοιπὸν, παρὰ λίγα πράγματα γιὰ νάμια τελειὸς εὐτυχισμένη: Ἐνα κομμάτι γῆς, δηλαδή, ὅπου θὰ φύετα μερικὲς σαλάτες κι' ἓνα κλῆμα. Ξέρω καλά, πὺς ἐδῶ ἰδιοκτησία δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ μιά χονδρὴ ριπίτσια, ὅπως ἐγώ, δὲν θὰ πιστέψῃ ποτέ πὺς θρίσκειται στὸν Παράδεισο, ἐάν δὲν ἔχει καὶ λίγη γῆ δικὴ τῆς.

Ὁ καλὸς Θεός εἶχε λησμονήσει ἐκεῖνην τὴν ἡμέρα νὰ ρίξῃ τὰ μῆτια τὸν στοῦς ἀνθρώπων. Καὶ γι' αὐτὸ εἶχε διαβάσει:

—Γεινηθῆτα τὸ βέλγημά σου, τῆς εἶπε. Ἐχω ὄμως ἐδῶ ἄγιους ἀναχωρήτας, πού σ' ὄβλη τους τὴ Ζωὴ τρώγανε ἀκρίδες καὶ μέλι ἀγριο, ἔχω μάρτυρας πού τοὺς ἔφαγαν τὸ λιοτάρια, πού τοὺς κάψανε ζωντανούς, καὶ ποτέ κανεῖς τους δὲν ἰού ζήτησε καμμία συμπληρωματικὴ εὐτυχία. Ἀφοῦ θέλεις ὄμως ἓνα χτήματι, πούτο!

Κάθε μέρα πειὰ, ἡ κυρὰ Μπισού ἔπεσκειπτο τὸν ἀγρὸ της, ὅπου ὄλα κατασκάνε κατ' εὐχῆν, χωρὶς νὰ ὑπάρχει φόβος οὔτε θροχῆς, οὔτε πλημμύρας, οὔτε ἔρησαςιας, οὔτε... φόρων! Ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα χρόνια, ἡ γρηλά χωρική ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐτυχισμένη, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ, οἱ ἀνθρώποι τῆς γειτονίας της παρετήρησαν μὲ ἐκπλήξει μιά μεγαλὴ ἀλλαγὴ στὴν στάσι της.

—Τὶ εἶχε. ἔλεγαν, ἡ κυρὰ Μπισού; Γιατί τὰ χειλιὰ της εἶνε σφιγμένα, τὸ βλέμμα της περιφρονητικό κι' οὔτε μὰς χαρετὰ;

Δὲν ἄργησαν τέλος νὰ μάθουν τὴν αἰτία. Στὴν ἀρχὴ παρετήρησαν πὺς τῆς εἶχε μπη ἡ μανιὰ νὰ κατακρίνη τὸ κάθε τι, κι' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα δὲν μπορούσε νὰ περῶση ἀπαρτη-

ρητο σὲ μιά χώρα, ὅπου ὁ καθεὶς εἶνε εὐχαριστημένος μὲ τὴν τύχη του. Ὅλες ἡ εὐνοῖες πού ὁ Θεός τῆς εἶχε χαρίσει, εἶχαν ἐξερθεθῆ τὴν μεταοιδόσια της, ἀντὶ νὰ μεγαλώσουν τὴν εὐγνωμοσύνη της, κι' ἐξορίζε τὰρα γιὰ σπουδαῖο πρόσωπο. Παρεπονεῖτο μὲ κακία γιὰ τίς κουσομπολιές του Ἁγίου Πλοτινίου, κι' ἐθριζε τὴν Ἁγία Καικιλία, γιατί ἔπαζε συχνὰ τὴν ἄρα της. Ὅλος ὁ κόσμος, κατὰ τὰ λεγόμενα της, ἦταν κατακαρμένος, κι' εὕρισκε πὺς ὁ οὐρανὸς ἦταν φορτωμένος ἀπὸ συμφορές. Ὁ Παράδεισος, ἐθεβαίνε, διοικεῖται τόσο κακὰ ὅσο καὶ ἡ γῆ. Ὁ Ἁγιος Πέτρος δὲν ζέρει τὴν δουλειὰ του.

Στὸ τέλος, ἡ γρηλά Μπισού τόλμησε νὰ πῆ, πὺς ὁ Θεός εἶχε γεράσει τόσο, πού δὲν ἦταν κατάλληλος γιὰ τὴν δουλειὰ του!

Ὅταν ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἔμαθε αὐτὰ τὰ πράγματα, ἔγινε, καὶ μὲ τὸ δικηό του, ἔξω φρενὸν. Καὶ τὸ ἔδειξε αὐτὸ μ' ὄλη του τὴν δύσμη. Ἐπὶ τρεῖς μέρες ἡ ἀτμόσφαιρα γέμιζε ἀπὸ σύννεφα κι' ὄστρατες, κεραυνὸι ἔπεσαν παντοῦ, ἡ βροχὴ πλημμύρησε τὴ γῆ καὶ πολλὰ πλοῖα κατεποντιθῆσαν ἐνῶ ταξίδευαν.

Βλέπετε πόσες καταπορήσεις μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ ἡ μεταοιδόσια μίαν γυναικία!

—Νὰ πᾶρῃ ὁ Διάβολος! φώναζε τέλος ὁ καλὸς Θεός, αὐτῆ ἡ καρακάβα θὰ μὴν ἐπαναστατήσῃ τὸν Οὐρανό, ἀν δὲν λάθω τὰ μέτρα μου. Νὰ τὴν κρεμίσουν γρηγόρα κι' αὐτῆ καὶ τὴν ἀγελάδα της καὶ τὸν σκύλο της, στὸ χωριὸ της, καὶ ποτέ πειὰ δὲν θέλω νὰ μὴν μιλήσουν γιὰ αὐτῆ.

Ἔτσι ἡ κυρὰ Μπισού διώχτηκε ἀπ' τὸν Παράδεισο, ὁ ὀποῖος δὲν εἶνε τόσο θολικός γιὰ τίς γυναικίς... ὄσο ἡ Κόλασις.

—Θεέ μου, εὐλογημένο τ' ὄνομά σου!.. εἶπε ἡ γρηλά Μπισού.